

[Viggo Starcke.]

sin ledende avis, „Politiken“, havde en kronik den 13. marts, hvor professor Kjeld Philip konstaterede, at

„omsætningsafgiften er sat på dagsordenen, og for 14 dage siden var vi lige ved at få den!“

Og hvad siger egentlig arbejderne, som har set socialdemokratiet møde frem med dette arbejderfjendtlige forslag om en omsætningskat, 1/2 milliard nye skatter på den forbrugende befolkning?

De konservative vil jeg ikke bebrejde noget, i hvert fald ikke andet end at de altid har haft en udemokratisk indstilling på dette område. Men venstre — ja, dér har man minsandten set, at den tidligere formand, det ærede medlem hr. Edvard Sørensen, nylig har udtalt til „Sorø Amtstidende“:

„Hovedvægten må lægges på forbrugsafgifter. Jeg kunne tænke mig at gå så vidt, at forbrugsafgifter skulle være statens eneste skattekilde“.

Jeg vil bede statsministeren om en klar udtalelse om, hvorvidt han billiger og stiller sig bagved denne politik.

Hovedårsagerne til vore indre vanskeligheder er de stigende jordpriser med den dermed stigende pantegæld. Det er de stadig stigende skatter, særligt forbrugsskatterne, det er den stadig kostbarere og mere udvidede administration. Det er devalueringen og kroneforringelsen, og det er den pris-klemme, som planøkonomien og Englandsstraktaten har bragt os i. Det er disse årsager, som det er vigtigt at gøre sig klart.

Selve liberaliseringen, frigørelsen af handelen og frigørelsen af erhvervslivet, er en livsbetingelse for Europa. Den socialdemokratiske regering har aldrig været begejstret for frihandel eller for økonomisk frihed, ja, den tidligere handelsminister hr. Krag har endogså før sin transatlantiske tilværelse gjort, hvad han kunne for at sabotere den. Men de to nuværende regeringspartier? Var det ikke sådan, at de lovede deres vælgere at arbejde for at opfylde Danmarks forpligtelse overfor Marshallorganisationen, for at føre de varer tilbage til frilisten, som den tidligere handelsminister førte over til bunden liste? Men hvad har vi set? Vi har kun set den berømte frigivelse af smørret og så en lille metervareordning, men ikke en tilbageførsel til friliste af de varer, som var et hovedspørgsmål ved valget. Hvad er meningen med dette? Danmark har derfor måttet stå skoleret i Paris og har fået en reprimande, som — det må indrømmes — først og frem-

mest rammer det tidligere regeringsparti. OEEC i Paris skriver her til Danmark — jeg beder om formandens tilladelse til et kort citat —:

„Af disse grunde mener udvalget ikke at kunne gå ind på den tanke, at Danmarks nuværende bidrag på noget væsentligt punkt skulle kunne sammenlignes med det bidrag, der er ydet af andre deltagende lande, som har opfyldt den foreskrevne liberaliseringsprocent. — Danmarks nuværende bidrag ligger imidlertid langt under, hvad landet burde yde såvel i det europæiske samarbejdes interesse som i Danmarks interesse på lang sigt.“

Det henstilles, at Danmark

„bør tage sine liberaliseringsforanstaltninger op til fornyet undersøgelse med henblik på en forøgelse af Danmarks liberalisering af færdigvarer til mindst 50 pct.“

Jeg vil derfor gerne rette det direkte spørgsmål til den høje regering, enten til statsministeren eller til handelsministeren: Hvad agter regeringen at foretage sig for at opfylde Danmarks forpligtelser med hensyn til frigørelsen af handelen? Vi vil gerne have svaret her i salen, for det er ikke tilstrækkeligt, at det diskuteres bag lukkede døre i metervareforsyningsudvalget. Handelsrestriktioner har erfaringsmæssigt givet os dyrere vareindkøb, givet os højere avance til sofaimportører, og handelsrestriktionerne er på det skamløseste blevet benyttet til protektionistiske formål i særinteressers tjeneste.

Men årsagerne til krisen går bade den høje regering og de andre partier udenom. De vil tillade yderligere jordværdistigninger, de vil have mere skat, flere forbrugsafgifter, mere kontrol, flere restriktioner, endnu mere administration, tilskud og fradrag og ordninger, kort sagt en mellemting mellem den tyrkiske musik og det russiske system.

Af regeringens forslag, sådan som hele buketten foreligger, vil vi fra vor side gå blankt imod det om omsætningsafgiften. Vi finder det forkasteligt at fordyre varerne for den almindelige befolkning; at indføre højere priser på skotøj er urigtigt; tallerken-skatten synes vi er urimelig. Samtidig med at man vil give bosætningslån til de unge, går man hen og fordyrer de ting, de skal sætte bo med. Samtidig med at man i eet lovforslag vil nedsætte kødpriserne, vil man i et andet fordyre den tallerken, som kødet skal ligge på.

Vi finder det derimod fornuftigt at op-hæve de bestående afgifter på sukker, men